

Oändligt älskad

Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig (Jes 49:15).

Detta är den djupaste grunden till all den godhet, nåd och barmhärtighet som Herren Gud har bevisat det mänskliga släktet alltifrån skapelsen, nämligen hans väsens särskilda *kärlek*. - en kärlek som ännu ingen människa har kunnat begripa eftersom ingen har erfarenhet av något som liknar denna kärlek; för den är lika med Guds hela övriga väsen, omätlig, oändlig och oomfattlig.

Av denna sitt höga väsens kärlek skapade Gud människan, så rikt utrustad och så generöst omgiven av allt hon kunde behöva - det naturen vittnar om. Av denna kärlek sände han henne sin Son som Frälsare, när hon genom brott mot Skaparen dragit över sig en rättvis fördömelse. Liksom Kristus säger: *"Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son"*. Av denna kärlek är det som han inte bara tar emot de största syndare utan också själv söker dem... Det är denna gudakärlek som talar här: *"Kan då en mor glömma sitt barn?"* Vem kan begripa eller beskriva denna kärlek? Johannes kunde inte uttrycka sig annorlunda om den än att *Gud var själva kärleken - "Gud är kärleken"*.